

AYHAN GÖKHAN

mese 1.

az ikon ugyanazt a történetből kibukó levegővételt,
az utolsó szent ember levegővételét őrzi magában.

a meséből kanyarulat, hosszú ösvény vezet keresztül
a házaset fényes hajópadlójához. ott üldögél

a feleségem. hajóúton, azt mondja, hosszú, öreg folyón
a vízbe ejtették a székesegyházból hozott összes ikont.

az arcukon összeért a csillogó víz. abban az időben
a hírek más úton érkeztek, más csatornákon át.

a történelem csuklóján függő utolsó ikon zárta
magába végül az előtte térdeplő szent levegővételét.

amióta a házasság hajópadlóján sétál férfi és nő,
azóta a villanyoszlop mellett hull a hó.

mese 2.

a mesék nyugalmával írok neked. a fejedelem
rodostói könyvtárából előkerült tekercs be-

bizonyította, a könyvekről gondolt összes tudás
hamis, amennyiben ezt a levelet olvasod, hát

ez sem egészen igaz. vagyis, nem teljesen úgy.
mesélek egy történetet. nem, pontosítok: egy

történet fog most elmesélni engem.
három falu és három város, nem sok, szóval

annyival innen élt egy ember. vak volt, soha
könyv vagy papír nem került a kezébe. egyszer

a király arra sétált és betért az öreghez. könyvekről
kezdtek el beszélgetni, kint a lovak, katonák

nyugodtan megpihentek. a beszélgetés végén
könnyűnek érezte magát a király. az öregember

sértetlen, szűz tudásán áthatolt a könyvek súlya és
lélegzete, a király boldog arca, mint a tiszta

papírlap. az öreg lassan és nagyon sokáig,
három órán át szédülve dőlt a király lábai elé.